

gjort Indsigelse. I Virkeligheden forandres der altsaa intet i de faktiske Forhold ved Bestemmelsen, og Udvalget har derfor ment ogsaa paa dette Punkt at burde tilraade Lovforslagets Affattelse uforandret.

Med Hensyn til den Bestemmelse, som findes i Lovforslagets § 2, har man derimod foreslaaet en Ændring af nogen reel Betydning, en maaske ikke nødvendig, men dog hensigtsmæssig Ændring. Paragrafferne omtaler i det hele taget forskellige Forhold, hvor et registreret Mærke eller Dele af det trods Registreringen kan benyttes af en anden til et andet Mærke. Det første Tilfælde, som altsaa kun her bliver omtalt, er det, at et registreret Varemærke indeholder Ord, som efter Bestemmelserne i den foregaaende Paragraf ikke særskilt kan registreres, og Udtalelsen gaar da ud paa, at enhver kan benytte denne ikke registrable Del af det registrerede Mærke, naturligvis i en anden Indfatning, en anden Omgivelse, som blot ikke maa være af den Beskaffenhed, at den nærmer sig saa stærkt til det tidligere registrerede, at det kan vildlede, men der bør altsaa ikke være noget til Hinder for, at en saadan Bestanddel af det registrerede Mærke kan benyttes. Dette gælder ikke blot, hvis den ikke særskilt registrable Del er et Ord, men ogsaa, hvis det er et Bogstav eller et hvilket som helst Tegn. Naar det blot er en Bestanddel af det registrerede Mærke, skal denne ikke registrable Del altsaa frit kunne benyttes, selv om det ikke er et Ord, men et Tegn. Det er blot dette, som er tilsigtet med Tilføjelsen i Ændringsforslaget: „Tegn eller“. Der er ganske vist en anden Bestemmelse i Varemærkeloven, som maaske kunde gøre denne Tilføjelse overflødig, men man har ment, at det i alt Fald var hensigtsmæssigt at samle alt ensartet i en Bestemmelse, saa det ikke skal søges sammen fra forskellige Steder i Loven. Dette Ændringsforslag er altsaa stillet, for at der ikke skal være nogen Tvivl.

Endelig er der foreslaaet tilføjet en hel ny Paragraf af ren formel Natur. Den burde ikke være nødvendig. Forholdet er det, at vi har en Lov om Beskyttelse for Fællesmærker af 1913, og i den udtales det, at Varemærkelovens § 4, saa-

ledes som den nu er ændret ved Lov af 1898, ogsaa gælder for Fællesmærker. Men nu standser man naturligt ved denne sidste Lov, Loven af 1898, og tænker ikke paa mulige fremtidige Ændringer, og saa kunde det altsaa tænkes, at man ved en meget nøjeregnende Bogstavfortolkning kunde sige: Ja, den nye Lov, som eventuelt bliver Resultatet af dette Lovforslag, gælder ikke for Fællesmærker. Jeg tror nu nok, at det er en meget haartrukken Bogstavfortolkning, som vilde føre dertil, men Udvalget har ment og Ministeren har tiltraadt, at det i alt Fald er hensigtsmæssigt at afskære enhver Tvivl om Sagen ved udtrykkeligt at udtale, hvad der er sagt i Ændringsforslaget: at denne Lov ogsaa gælder Beskyttelsen for Fællesmærker.

Med Hensyn til de to andre Lovforslag, som jeg altsaa nu skal tillade mig at nævne, forholder det sig paa samme Maade: at de er en Følge af og i Overensstemmelse med Washington-Overenskomstens Bestemmelser. Naar Udvalget til det Lovforslag, jeg vil nævne først, nemlig det, som angaar en Tilføjelse til en bestemt Paragraf i Patentloven, har stillet et tilsyneladende ret omfattende Ændringsforslag, gaaende ud paa en helt ny Affattelse, saa er dette i Virkeligheden kun en absolut Formforskel. Med Hensyn til selve Indholdet af det forelagte Lovforslag, som gaar ud paa at tilføje et Par nye Stykker, har Udvalget intet som helst at erindre mod Rigtigheden og Forstandigheden af de to Tilføjelser og erkender, at de er nødvendiggjorte af eller i alt Fald meget hensigtsmæssige under Hensyn til Washington-Overenskomsten. Men man har ønsket at faa Stoffet samlet noget mere, end det efter Lovforslaget er Tilfældet. Tager man Lovforslaget, som det foreligger, er man nødt til først at slaa efter i Patentloven af 1894 for at se, hvad det er for en Paragraf, og hvad det er for et Stykke i denne Paragraf, Talen er om, og dernæst gaa til Loven af 1901 for at se, hvorledes dette Stykke af en bestemt Paragraf i Patentloven nu er affattet, for saa endelig at granske denne tredje Lov, hvorefter dette Stykke, som altsaa lyder saaledes i Loven af 1901, nu faar to Tilføjelser. Udvalget har anset det for fornuftigere at gaa samme Vej som Loven af